ПЪРВОМАЙСКИ ПРИВЕТ НА ТРУДЕЩИТЕ СЕ ОТ ВСИЧКИ СТРАНИ!

ПРОЛЕТАРИИ ОТ ВСИЧКИ СТРАНИ, СЪЕДИНЯВАЙТЕ СЕ!

БОРБА

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ
ТЪРНОВО

Излиза три пъти седмично

Год. XII, бр. 52 (731) | Търново, понеделник, 30 април 1956 г. | Цена 20 ст

Рис. П. БОРСУКОВ

Велик празник

Трудещите се в нашата страна и тази година чествуват Първи май — бойния празник на труда и международната солидарност с още по-големи успехи в своя мирен и съзидателен труд за благоденствието на народа.

Чествуването на Първи май ще мине под знака на историческите решения на XX-ия конгрес на КПСС, които осветяват пътя на съветските народи към комунизма, дават нови сили на трудещите се от народно-демократичните страни за социалистическо строителство, разкриват още по-широко перспективи за мирно съжителство на държавите с различни социално-политически системи и вдъхновяват народите от целия свят в борбата за траен мир и социализъм.

Целият социалистически лагер тази година посреща бойния празник на труда с нов мощен подем в разгръщането на творческите сили на народите в борбата за всестранния напредък на техните страни, за мира, и напредъка на цялото човечество.

Вдъхновени от решенията на XX-ия конгрес на Комунистическата партия на Съветския съюз и благодарение на правилната политика на Българската комунистическа партия, на нейната организаторска работа, трудещите се в нашата Родина с удвоена активност продължават борбата за изпълнение и презпълнение на плана за 1956 година. През първото тримесечие промишлената продукция надвиши с 2 на сто предвиденото по плана. Народното стопанство получи 13 на сто повече продукция в сравнение с първото тримесечие на миналата година.

В сравнително кратки исторически срокове ние достигнахме огромни успехи във всички области на стопанския и културния живот в борбата за претворяване в живота решенията на Шестия конгрес на БКП, за по-нататъшен подем на промишлеността и селското стопанство.

Благодарение на разгърналото се всенародно социалистическо съревнование, работническата класа от нашия окръг постигна значително по-големи успехи в изпълнението на производствения план. За това помогнаха много набелязаните мероприятия от работническите колективи за изпълнение на обещанията, дадени по призива на челните предприятия за надплановото повишаване на производителността на труда, за снижаване себестойността и повишаване качеството на продукцията, за максимално използуване на машините и съоръженията, за разкриване на вътрешните възможности, за по-голямо изобилие на стоки за народно потребление. Само за първото тримесечие на 1956 година планът в промишлеността е изпълнен 105·2 на сто. Общо в промишлеността е произведена в повече продукция за над 100 милиона лева и 14·1 на сто повече сравнена с първото тримесечие на 1955 година.

В борбата за изпълнение на плана израснаха стотици нови хора на труда, ударници, най-добри в професията, отличници, рационализатори и др.

В чест на Първи май, подемайки призива на механизаторите, селскостопанските специалисти и кооператорите от района на МТС — Генерал Тошево, кооператорите и механизаторите в окръга водят борба за високи добиви от полевъдството и висока продуктивност от животновъдството при влагане на най-малко труд и средства с оглед да осигурят изпълнението на обещаното по призива средно за окръга над 19 лева парично и натурално заплащане на трудоденя.

Задачата, която са си поставили нашите кооператори е голяма, но изпълнима, тя е по техните сили и възможности. Това налага да се извършат срочно и качествено всички селскостопански работи, да се търсят скритите възможности за постигане на нови успехи в укрепването на кооперативния строй и особено на новоизградените и масовизираните стопанства.

В предмайските дни трудещите се селяни положиха големи усилия. Срочно и на високо агротехническо равнище засяха ранните и среднорани пролетни култури, а сега напрягат всички сили за приключване сеитбата на царевицата и памука, за засаждането на зеленчуците. Успоредно с това се полагат и по-големи грижи за есенните култури, като подхранването им с торове, брануване, плевене и борба с вредителите.

Постигнатите успехи радват трудещите се от града и селото, вдъхновяват ги за още по-големи успехи в социалистическото съревнование. Те знаят, че колкото повече расте и крепне стопанската мощ на нашата Родина, толкова по-заможен, по-радостен и щастлив става техният живот. Неопровержимо доказателство за това е и новото постановление на Партията и Правителството за намаляване на работния ден на работниците и служителите в съботните, предпочивните и предпразничните дни. Този документ е още един ярък израз на грижата за трудещите се.

Манифестирайки своето единство и сплотеност около Българската комунистическа партия и Народното правителство, трудещите се в нашия окръг ще положат по-големи усилия за изпълнението на производствения план по всички показатели. Вдъхновени от решенията на XX-ия конгрес на КПСС и от крупните наши успехи по пътя на социализма, в изпълнение решенията на Априлския пленум на ЦК на БКП, политическите и масовите организации ще засилят още повече възпитателната работа сред масите в дух на социалистически патриотизъм и пролетарски интернационализъм за укрепване на морално-политическото единство на нашия народ в борбата за нови успехи в строителството на социализма.

Първомайските манифестации и тържества ще бъдат нов мощен израз на несъкрушимата воля на нашия народ за пълното тържество на социализма и комунизма, на несломимата воля на трудещите се за победата на делото на мира в целия свят.

Да живее Първи май — ден на международната пролетарска солидарност на трудещите се, ден на братството на работниците от всички страни!

НАГРАДЕНИ СТАРИ ПАРТИЙНИ ДЕЯТЕЛИ

За дългогодишна предана дейност в служба на Партията и българския народ, Президиумът на Народното събрание награди с ордени и медали стари партийни деятели. Между тях от нашия окръг са другарите:

1) Тодор Димитров Куцаров от гр. Търново — с орден „9 септември 1944 г." — II степен;

2) Анчо Тачев Анчев — от с. Русаля, Търновско — с орден „9 септември 1944 г." — III степен и

3) Самуил Неделчев Енчев от с. Сломер, Павликенско — с орден „Народна свобода 1941—1944 г." — II степен.

ПЪРВОМАЙСКИ ПОДАРЪК

За образцово изпълнение на селскостопанските задачи и постигнати успехи в различните отрасли през 1955 година ТКЗС в с. Страхилово, Търновско получава парична премия от Министерството на земеделието.

Това е заслужен първомайски подарък за кооператорите, които се борят да завоюват още по-големи успехи през 1956 година.

ПАМЕТЕН ДЕН В ДРАГИЖЕВО

Паметен ще остане за селските труженици от с. Драгижево, Търновско денят 27 април т. г., на който 85 частни земеделски стопани с около 2,200 декара обработваема земя сложиха основите на ТКЗС в селото. Те единодушно избраха за председател Йордан Епитропов. Новото ТКЗС беше наименувано „Ленин".

ПЪРВИ МАЙ

от Мила ДОРОТЕЕВА

Тази сутрин празнична и шумна
в улиците пъстра младост свети.
Спомняш ли си Първи май с куршумите,
свирнали край теб вместо привети?

Ти държеше знамето червено
и ръката бе желязна сякаш.
Полицаи, залпове, ранени,
с кървави сълзи денят заплака.

Ти ли бе младежът смел и дързък?
Буйните води са отшумели,
раните ти времето превърза,
но очите все тъй гледат смело.

А ръката, знамето държала,
още пази твърдост на стомана,
но сега издига в рокля бяла,
малката ти дъщеря засмяна.

Гълъбчето, кацнало на рамо,
с обич озарява ти лицето.
Кой би дръзнал да отправи само
поглед зъл и мрачен към детето?

Улицата пее пълноводна,
пееш ти със малката на рамо. . .
Първомайските редици води
пак победното червено знаме. . .

Да работим! Нека вдигнем знаме с тая дума и вървим напред!

★ ★

В ЗАВОДА ПРЕД ПРАЗНИКА

В мъжествена борба с трудностите преминават дните в навечерието на Първи май младежите от завод „Червена звезда" в с. Дебелец, Търновско. Широк е размахът на социалистическото съревнование във всички цехове.

Машиностроителите неотдавна изработиха за керамичната промишленост нови шнекови преси. Сега усвояват производството и на каменочистачни валци.

Група стажанти от техникума по машиностроене и приборостроене в Г. Оряховица поеха инициативата за предпразничната украса на завода. Само за няколко дни в цеховете по фасадите се появиха множество разноцветни лозунги, табла и диаграми. В тях са отразени успехите на целия работнически колектив, готовността му да продължи борбата за презпълнение на поставените задачи.

С трепет очакват великия празник младежите от завода. Деветдесет на сто от тях участвуват в съревнованието с лични обещания. Между първенците са шлосерката Йовка Панчева, която изпълнява личните си норми 161 на сто, стругарят Дончо Тодоров — 151 на сто, фрезистът Кирил Василев — 158 на сто и др.

Д. Желязков и Й. Ангелов

★ ★

ПРЕДПРАЗНИЧНИ ВЕЧЕРИ КРАЙ РОСИЦА

Привечер. Лек ветрец тихо полъхва откъм Балкана. Бавно настъпва предмайската нощ. Бледи звездите се губят в светлините на града. Севлиево е в празнична премяна. Площад „Ст. Пешев" е потънал в знамена и плакати. Възторжени лозунги приветствуват идващия празник. Духова музика изпълнява тържествени мелодии.

Улиците, магазините, пъстрите градини са изпълнени с празнично облечени хора. Особено оживено е пред изящно украсените градски павильони. В снимки павильонът на ф-ка „Ст. Бъчваров" отразява усвоените нови производства и челниците в производството — знатния леяр Юсеин Дараджиев, полирчика Антон Банчев, младия стругар Димитър Христов. . .

С радост посетителите узнават, че само за последните шест години производството на кабелната ф-ка „Н. Илиев", се е увеличило десет пъти. Затова заслужено колективът е отново носител на знамето на Министерския съвет.

Необикновено тихо е в просторния двор на УАТ. Само в стаята на диспечерите блещука светлина, край която едва се чува ритмичен шум на мотор. Скоро тук ще се съберат всички. Целият колектив ще чествува най-големия празник — своята трудова победа. Край масата сред знатните автотранспортници, сред стохилядниците за пръв път ще бъде и младият водач на кола „ЗИС" Драшко Лалев, който, за едно с тях обкичи гърдите си с трудови отличия. Колко хубаво е да бъдеш сред първенците на първомайската манифестация толкова млад!

Навсякъде в града край Росица — във всяко човешко сърце е тъй весело, тъй празнично пред Първи май!

Илия Манев

Кооператорите се стягат

Радостно и оживено е тези дни в село Поликраище, Горнооряховско.

— Днеска трябва да оплевим повече пшеница от втора бригада — говори Марин Дамянов, бригадир на първа полевъдна бригада, — за да спечелим първомайското съревнование.

В това време в зеленчуковата градина берат краставици, засаждат домати, пълнят парници. . .

А вечер всички кооператори, прекарали деня в радостен и благотворен труд, се събират в своите клубове, или отиват на кино.

Чува се глъч откъм читалището. Тук в една от стаите редовно провежда репетиции танцовият състав. Подготвят се нови танци и хора за многоочакваните Първи май. В другата стая репетират други самодейци. В тяхна помощ са артистите от Търновския народен театър, които по-рано поеха шефство. На сцената пък в салона пее хоровият състав при читалището — околийски първенец. Подготвят се хубави първомайски и народни песни.

В труд и песни кооператорите от село Поликраище посрещат Първи май — бойния празник на труда.

Тодор Иванчев

Сговорна дружина планина повдига

Пролетта още не е успяла да накичи със зеленина високите гърбици на Севлиевския балкан, но и така, до половината зелен, над половината жълт, той е пленително красив. В Зелениковец разбира се гората от две седмици е облистена. Нали затова и носи такова име? Но не толкова настъпилата пролет, колкото работният шум на росишките секачи придава живот на тази местност.

Било е сняг до пояс, студ 27 градуса. В такова време, когато дървото се превръща на камък, всеки търси компанията на топлата печка. Само юначните мъже от бригадата на орденоносеца секач Цоню Йордапов, които атакуват този обект, не оставили брадвите. Те са дали обещание да изсекат 13,000 куб. м дърва и знаят, че всеки час, спечелен за ударна работа, ще отбранява честта на колектива им.

Може ли да се очаква, че сега при хубавото време, пред Първи май тези хора няма да работят по-упорито?

Бригадирът е на екскурзия в Съветския съюз. За да не се почуствува неговото отсъствие, секачите са се сплотили повече и всеки ден увеличават напрежението. На обекта се изкачват преди слънцето. Трудовият им ден започва от 5.30 часа. Помощник-мотористът Тихо Стоянов с голяма подвижност олющва в пръстен кората на 60 годишен бук, а Миньо Дянков — мотористът, след като изрежо ивер, бързо започва атака на дървото. То изпръщява болезнено, катурва се, подхвърля се няколко пъти в агония на земята и се отпуска безпомощно.

Окастрен и нарязан с моторната резачка, букът е поет от секачите, които след няколко удара с клиновете го преполовяват. Една след друга се гонят брадвите. Пот затича от челото на Стойчо Бенев, но той не изправя кръст, а само крадешком поглежда в страни и скроява план за следващата работа. Като автомат подава цепениците Тишко Лалев, а Борис Петров, който ги поема от него, с неповторима сръчност ги реди на кубатури. И така цял ден.

Тези хора с мълчание сякаш добре се разбират. В говор се отпускат само на обед край опушената тенджера. И приказват не за друго, ами за това как да намалят нараняването на младите дървета, как да се предпазят от злополуки.

Като се замисли човек, трудно му е да определи защо работата им спори толкова много. Ето до 26 април са предали 640 куб. м дърва при график 616 и пак, както през първото тримесечие, са първенец в стопанството и предприятието. Дали на опитността си и на сговорността си или на любовта си към работата и на амбицията си да не допускат никоя бригада да ги изпревари дължат повече тези успехи, не може да се каже, но едно е ясно: тези хора ще имат с какво да посрещнат 1 май.

с. Лъгът, Севлиевско

Дим. Панайотов

И строителите посрещат Първи май с трудови успехи. Край гр. Павликени израства нова винарска изба. Помощник ръководителите на строежа Хубчев и Генчев, заедно с ръководителя на зидаро-кофражистката бригада Минчо Колев, разучават подробности от плана.

В КВАРТАЛА ГОТОВИ

Членовете на 25-та отечественофронтовска организация при квартал „В. Коларов" в Търново са готови за тържественото отпразнуване на 1 май.

Малкият агитпункт е почистен и измит. Красиво е надиплен червеният плат на стената. На син фон е поставен лозунгът „Да живее Първи май", клончета на мира и бял гълъб. Портретите на Ленин, Димитров и патрона на квартала В. Коларов са поставени на видно място. Уреден е и кът на БЧК.

В празничния ден всички членове на организацията ще манифестират, сплотени и единни, в първомайските редове.

Иванка Хитева

Ний армията сме голяма на честния работен свят!...

(„ИНТЕРНАЦИОНАЛА")

★

ЦИФРИ И ФАКТИ ЗАД „ЗАВЕСАТА"

НАДНИЦИТЕ В КОНГО

Списание „Контакт синдикал" помества интересна статия от Луи Стивънс за надниците в Конго. Авторът сравнява надниците на белите работници с надниците на чернокожите. Цифрите са многозначителни: половината от работниците—европейци в Конго печелят по повече от 200,000 франка годишно. Освен това получават и безплатно жилище, семейни надбавки и др.

Годишното възнаграждение на един чернокож не надвишава 11,000 франка. Разбира се, има някои изключения. Някои от тях печелят по 10—дори 15,000 франка месечно, но и в този случай техните възнаграждения са с 50 — 60 на сто по-ниски отколкото на европейците със същата квалификация.

Статията подчертава, че работодателите заставят черните работници да работят допълнителни часове, които не им заплащат, налагат им тежки наказания и пр. Същевременно работодателите решително отказват да увеличат надниците на чернокожите, дори когато са квалифицирани работници, тъй като имат намерение „постепенно да заменят квалифицираните бели работници с чернокожи, на които заплащат много по-евтино".

Веднага става ясно как се поставя проблемът: от една страна расова дискриминация, а от друга — стремеж белите работници да бъдат настройвани против чернокожите. Тук работодателите продължават да прилагат старата тактика: разделяй и владей.

КОЙ ВЛАДЕЕ ЗЕМЯТА В ЛАТИНСКА АМЕРИКА

В Чили стопанствата, които имат повече от 1,000 хектара, заемат близо 75 на сто от обработваемата площ; две трети от селските стопани притежават малко повече от 2 на сто от обработваемата площ. В Бразилия повече от 3/4 от кадастрираната земя принадлежи на 10 на сто от собствениците. „Юнайтед фрут" притежава 1.6 милиона хектара в Централна и Южна Америка. В Аргентина 1,000 поземлени собственици, които живеят в Буенос Айрес, притежават 10 милиона хектара земя, а има владения от по 230,000, дори 380,000 и 400,000 хектара. Не е чудно при тези условия, че процентът на безимотните селяни в Южна Америка средно надвишава 70 на сто, а в Колумбия и Парагвай достига 90 на сто.

В настоящия момент в Латинска Америка земята си остава символ на богатство; един хектар дори най-неплодородна земя струва в Латинска Америка по-скъпо отколкото където и да било другаде в света; в Колумбия например един хектар земя, която при грижлива обработка може да даде най-много 25 квинтала царевица, струва 300,000 франка.

★

ВЛАДИМИР МАЯКОВСКИ

МАЙ

Стария
1-ви май
не забравям:
в краен квартал
крадешком
се отправях
На четири вътрех очи —
жандарин наблизо дали не стърчи?
Работник с каскет в ръка с перо
ме среща, избъбряме бързо парола.
Като шайка крадци
на край града
потъваме
в глухо дере
без следа.
Най-верни момци караулят напред.
Недълга реч се държи най-напред.
От пазвата
знаме червено
изтръгваш
и няколко блузи
подвре ти
тръгват.
Но хръсна
храст
под конски крак.
— На нож!
— Под камшик!
— В тъмничен мрак!
Но скръб,
безнадежност
не сещаме ний.
Ний знаехме:
идат
заводските дни.
Ний знаехме:
тая минута
потиска
от цял свят
другари,
работници близки.
И знай знаменосецът, от сабя покосен —
кръвта му е най-плодоносен посев.
Безброй човешки потоци ще бликнат,
милиони знамена от кръвта ще поникнат.
Ще се вдигнат
на щурм
срещу векове
и ери
несметните
сили
на ЕС-ЕС-ЕС ЕР!

★

Крупен строителен обект в Албания

В обширното поле на Мюзеке — Централна Албания, което обхваща 35,000 хектара 9,000 хектара са блата.

Тук се извършват мелиоративни работи, обемът на които е огромен. Главните цели на тези мелиоративни работи са: да се пресушат блатата, да се създадат държавни земеделски стопанства, да се построи мрежа от пътища между тях и др. Тези работи започнаха още през 1954 г., за една година бяха изкопани и превозени над един милион куб. м земя.

Още през ноември м. г. водите на блатото Тербуф започнаха да се отичат в Адриатическо море.

Извършеното до сега представлява едва 10 на сто от работите, които предстоят през втората петилетка 1956—1960 години. Общият обем на изкопните работи ще възлезе на 12 милиона кубически метра, с което от блатата ще бъдат отнети 6,000 хектара земя, а други 18,000 ще бъдат подобрени.

До сега около 3,000 хектара земя са отнети от блатата и тяхната обработка е започнала. По-голямата част от тези мелиоративни работи се извършват с механизирани средства.

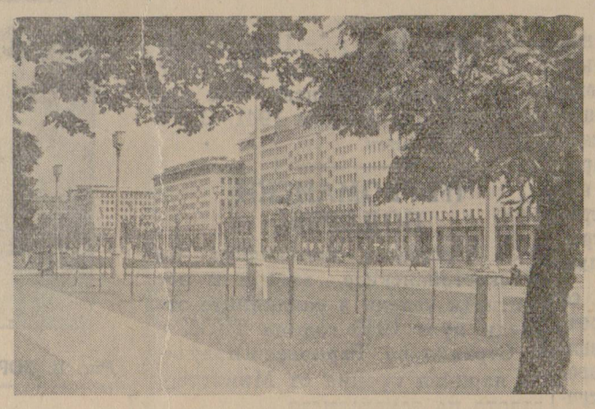

В Източен Берлин, в Германската демократична република, нови слънчеви жилища сбграждат „Сталиновата алея"

★

Шехянският машиностроителен завод № 1

На международните панаири и изложби в Лайпциг, Дамаск, Познан, Пловдив, Делхи, Джакарта, Токио и Осака посетителите, разглеждайки различните металорежещи машини произведени в нов Китай, се удивляваха от нашите постижения в областта на машиностроенето. За кратък период от време — 6 години след образуването на Китайската народна република, Шенянският завод стана известен не само в Китай, но и зад неговите предели. . .

По мащаб на производството си и по техническото си обзавеждане Шенянският завод се отнася към числото на промишлените предприятия с международна известност. Трудно е даже да си представим, че в миналото, в периода на японската окупация на Манджурия, на мястото на този гигант имаше малък ремонтен завод, обслужващ нуждите на окупаторите.

В 1948 г. Шенян премина в ръцете на народа. Работниците, под ръководството на комунистите възстановиха завода. Без да гледат на това, че неговото оборудване се състояло от няколко десятки остарели машини, заводът от 1949 година започна да произвежда стругове с предавателни шайби.

По-нататък заводът постепенно се снабдяваше с нова техника, доставяна от Съвеския съюз, Германската демократична република и Чехословакия.

През 1953 г. когато китайският народ започна изпълнението на своя първи петгодишен план, в Шенянския машиностроителен завод започна крупна реконструкция. Благодарение помощта на съветските специалисти, реконструкцията се извършваше без прекъсване на производството. Когато завършиха всички работи, заводът се преобрази толкова, че трудно можеше да се познае.

Колективът на завода непрекъснато постига все нови трудови победи. След усвояването на стругове съветски тип 1 Д 63, беше успешно усвоено производството на по-мощни стругове съветски модел 1 Д 65, които са необходими за обработване на големи кръгли детайли, като например назъбени валове, назъбени колелета (зъбчатки) и т. н.

През 1955 г. заводът успешно усвои производство на още по-съвършени стругове тип 1-А-62.

(Из сп. „Народен Китай", кн. 2—1956 г.)

В. З. Босова с четирите близнаци.

★

ПЛОД НА ГРИЖИТЕ ЗА ЧОВЕКА

Вера Захариева Босова, продавачка в ГУМа, родила четири момиченца-близначета. Тя и мъжът й шофьорът Иван Николаевич Босов, отдавна мечтаели да имат деца и ето сега те са голямо семейство.

И веднага се намерили имена за трите момиченца: Вяра, Надежда и Любов. Името на четвъртото предложила майката:

— Ще го наречем Роза! Тъкмо ми донесоха рози.

Лекарите и медицинските сестри от родилния дом № 8 обкръжили майката и близначетата със сърдечно внимание. Вера Захаровна е настанена в специална стая, за нея са осигурени усърдни грижи. Колективът на ГУМа проявил топла грижа за семейството на Босови. Местният комитет отделил пари за доставяне на всичко необходимо за четирите малки съветски гражданчета.

На семейството ще бъде предоставена нова просторна квартира.

(Из списание „Огонек")

СТАЧКИ В ЯПОНИЯ

По данни на японското министерство на труда за първите 8 месеца на 1955 година са възникнали 736 конфликта между работници и администрации, в които са участвували 1,750 хиляди работници. Това е с 52 процента повече в сравнение със същия период на 1954 година.

През тази година в борбата за повишаване на работната заплата се включиха 3,700 хиляди членове на профсъюзите, влизащи в Генералния съвет на профсъюзите в Япония и в другите профсъюзни обединения.

Вестник „Асахи" съобщава, че японската федерация на профсъюзите на работниците от въглищната промишленост е обявила на 30 януари 1956 година стачка на миньорите от четирите най-големи въглищни компании — „Сумитомо", „Фурукава", „Юбецу" и „Хоккайдо". Стачката е завършила, когато администрацията се съгласила да удовлетвори искането на работниците.

На 25 февруари 1956 година 5 хиляди токийски работници се обърнаха с петиция към парламента, искайки повишаване на работната заплата. Японското полицейско управление хвърли срещу работниците бронирани автомобили и 2 хиляди полицаи.

Тринадесетият конгрес на Всеяпонския профсъюз на учителите, състоял се през февруари 1956 г., реши да се разгърне движение за събиране на подписи под протеста против реакционната политика на правителството в областта на просветата.

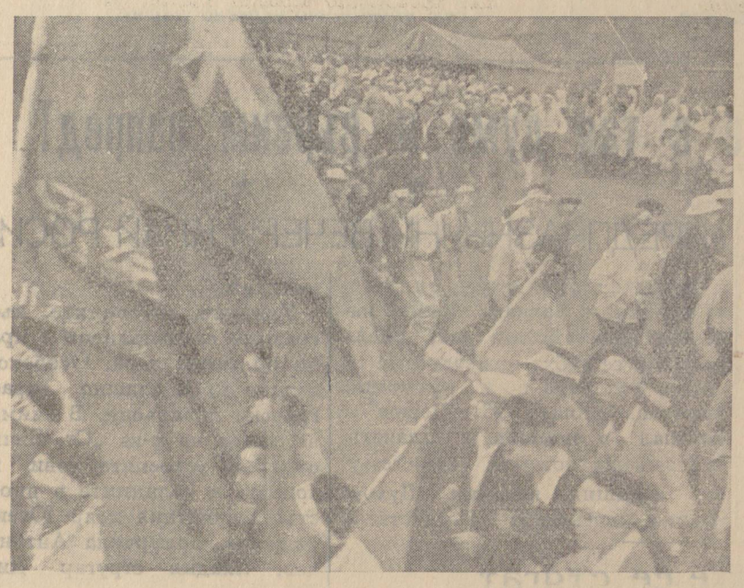

Стачка в Токио.

Необикновено улично произшествие

В такъв голям град, като Москва, всеки ден стават разни произшествия по улиците. Това е понятно; ритъмът на московския живот е стремителен, темпът е бърз.

. . . Уличните произшествия са различни. Понякога те са драматични, понякога забавни, много често трогателни.

Едно малко, чипоносо, с широко отворени очички момиченце е загубило майка си. То притиска до себе си плюшено зайче с едно ухо и плаче на висок глас, отчаяно, сърцераздирателно. Здрав, червендалест, широкоплещест и много млад милиционер го утешава. Той прилича на Альоша Попович от картината на Васнецов.

„Альоша Попович", клекнал пред момиченцето, му говори със сочен бас:

— Не плачи, кукло, ще намерим майка ти.

Изведнаж се появява майката. Бледа с нещастни очи, шапката й на една страна.

— Галочка!.. Дъщеричке!...

Но аз се отвляках. Пристъпвам към описанието на необикновеното улично произшествие, на което бях свидетел в края на лятото.

Пристигнах в града по работа само за един ден от санаториума, който се намира край Москва, където почивах. Това се случи в един горещ летен ден по обяд.

Отивах нагоре по „Петровка", към Ермитажа.

И изведнаж видях, че на улицата се бе случило нещо. Спрелите се коли и хора бяха образували на площада в края на улица „Столешников" плътен на „тапа".

Запитах спрелите се хора:

— Какво се е случило?

— Пее!

— Кой пее?

— Нима не чувате?! И не пречете, моля ви се!

Звуците идват от гъгла, някъде отгоре, като че ли от небето. Какво е това необикновено явление?!

В тълпата шушнат:

— Ама гласище!... Просто шаляпински бас!

— Аз вървях, слушах и си мислех, че някой пее по радиото. А това бил той!

— На какъв език, как мислите вие? Не мога да разбера! По мелодията сякаш прилича на „Бродяга".

Аз стоя, слушам и наблюдавам. Невидимият певец продължава да пее. Тълпата расте. Цялата улица „Столешников" и голяма част от улица „Петровка" са задръстени от народ. Хората излизат от магазините, застават и слушат. Показват се от отворените прозорци на къщите и слушат. Строителите, заети с ремонта на една голяма сграда, са прекъснали работата, стоят на скелите и слушат. Шофьорите от колите, попаднали в „тапата", са сложили ръцете си на кормилото и също слушат. Дори милиционерите, малко смутени от съзнанието за своето безсилие (но как да прекратиш такова странно нарушение на правилата за уличното движение!) и те стоят, усмихват се сконфузени и слушат.

На края на някаква вече съвсем немислима нота пеенето прекъсва. Секунда мълчание — и всички започват да ръкопляскат. Ръкопляскат хората, които стояха на улицата, ръкопляскат от прозорците, ръкопляскат строителите от скелите и шофьорите в спрелите автомобили. Цялата „тапа" ръкопляска! И тогава от отворения прозорец на третия етаж на хотел „Урал" се появява певецът — млад индиец — гигант с лице и фигура на оживяла статуя. Той е в своя национален костюм: в дълга бяла рубашка — туника. Вихърът от аплодисменти мигновено се превръща в буря.

Викат на индийца:

— Бис!

— Пейте още!

— Да живее дружбата между народите.

— Бис! Бис!...

Събрал ръцете като лодка и вдигнал ги до очите си, певецът кима с красивата си глава и приветствува бушуващата улица. Кой е той? Сигурно студент, делегат за фестивала.

Овациите продължават.

По лицата на хората личи, че те искат на всяка цена да дочакат продължението на концерта. Над уличното движение на една от централните магистрали на столицата надвисва сериозна заплаха. Тогава на „сцената" се появява възрастен младши лейтенант от милицията. Това вече не е „Альоша Попович". Това е отракан войник, със суровo мустакато лице на стар служител.

Той застава така, че певецът да може веднага да го забележи, и вдигнал ръцете си в белоснежни ръкавици, отначало вежливо ръкопляска на индийца. След това събира дланите си като лодка и, копирайки жеста на госта от „страната на чудесата", приветствува певеца. След като изпълни този, от негово гледище, дипломатически ритуал, младшият лейтенант с две ръце показва към събраните коли и хора и, отново събирайки ръцете си като лодка, повтаря приветствения жест. Мустакатото умоляващо лице на младшия лейтенант и неговата жестикулация са толкова красноречиви, че индиецът, разбрал всичко, му се усмихва, кимва с глава на тълпата и изчезва.

Така завърши необикновеното улично произшествие! Завърши живата приказка от живота.

Хората се разотиват. Лицата им са замислени и някак си пояснени.

Аз забелязвам група чужди туристи на гъгла. Те също така слушаха индийца. Приближавам до тях и по разговора разбирам, че са французи.

С тях имаше водач, наша девойка, хубавка, с очила, която с всички сили се стараеше да изглежда много сериозна.

— Какво пя той, каква песен? — питат французите — туристи водачката.

И тя, усмихвайки се казва на френски:

— Това е песен за мира!...

Французите също се усмихват: едни вежливо, други широко, от все сърце. Туристът с побелелите мустаци вдига чадъра и го разтърсва, сякаш заплашвайки онези, на които не им е присърце тази песен за мира, изпята от неизвестен индийски студент в Москва в края на лятото на 1955 година.

Леонид ЛЕНЧ
(със съкращения)

Майско интермецо 1943 г.

ДНЕС Е ПЪРВИ МАЙ 1943 година. И дежури оня, при когото мога да пиша. Щастие! Какво щастие е да бъдеш в този ден отново, макар и за минута, комунистически журналист и да пишеш за майския преглед на боевите сили на новия свят!

Не чакай разказ за развяващи се знамена. Нищо подобно нямаше. Не ще мога да разкажа и за интересни събития, за които ти с удоволствие би послушал. Днес всичко беше много по-просто. Нямаше шумния многохилядлен поток от хора, който в предните години се вълнуваше по улиците на Прага, нямаше онова, което видях в Москва: необхватното море от глави на Червения площад. Тука нямаше нито милиони, нито стотици. Тука имаше всичко на всичко само няколко комунисти — мъже и жени. И въпреки това, чувствуваш, че значението на нашия преглед от това не се намалява. Да, не се намалява, тъй като това е преглед на силите, които сега преминават под ураганен огън и се превръщат не в пепел, а в стомана. Това е преглед в окопите по време на боя. А в окопите носят бойна униформа.

Всичко това ти чувствуваш по такива дребни неща... не зная, ще ме разбереш ли ти, другарю, когато прочетеш моите думи, ако не си преживял всичко сам? Постарай се да разбереш. Повярвай, в това беше силата.

Утринен поздрав от съседната килия: днес оттам се чуват двата такта от Бетовен по-тържествено, по-настойчиво отколкото обикновено, и стената ги предава също в друг, необикновен тон.

Ние се стараем да се облечем по-хубаво. И така е във всички килии.

За закуска вече сме на парад. Пред откритата врата на килията дефилират коридорните с хляб черно кафе и вода. Другарят Скоршепа подава три хлебчета, вместо две. Това е неговият първомайски поздрав, конкретен поздрав на грижлив човек. Предавайки хляба, той незабелязано ми стиска ръката. Да разговаряш не можеш, следят даже за изражението на твоите очи, но нима не ги е понятен немият разговор на нашите пръсти?

На двора, под прозореца на нашата килия, притичват на утринна получасова разходка жените. Аз се изкачвам на масата и през решетката гледам долу. Може би те ще ме забележат. Да, забелязаха ме! Вдигат свити в юмрук ръце и ме поздравяват. Отговарям със същото. На двора днес е радостно и оживено, съвсем иначе отколкото в други дни. Надзирателката нищо не забелязва или, може би, се старае да не забелязва. Това също е във връзка с майския преглед.

Сега е нашият ред за разходка. Аз показвам упражнението: днес е Първи май, момчета, днес ние ще почнем другояче, нека се чудят конвойните. Първото движение: раз-два, раз-два — удари на чук. Второто: коситба. Чук и коса. С усета на въображението другарите разбират: сърп и чук. Поглеждам наоколо. По лицата усмивки, всички с ентусиазъм следват моя пример. Разбраха ме! Правилно момчета, това е нашето нелегално първомайско събрание, а пантомимата — нашата първомайска клетва: ще отидем на смърт, но не ще изменим.

Ние отново сме в килията. Девет часа. Сега часовникът на Кремълската кула бие десет, и на Червения площад започва парадът. Татенце, ние вървим заедно с теб. Там сега пеят „Интернационала", той се носи по целия свят, нека зазвучи и в нашата килия. Ние пеем. Една революционна песен следва след друга, ние не искаме да бъдем сами и не сме сами, ние сме заедно с оня, който сега свободно пее на воля, с оня, който води бой, както и ние. . .

Другари в затворите,
зад хладните стени,
вие сте с нас, вие сте с нас,
макар че ви няма в колоните...

Да, ние сме с вас.

Така ние, в килия №267, решихме да завършим с песни нашия първомайски преглед в 1943 година. Но това още не е краят!

Погледни, вън коридорната от женския корпус се разхожда по двора и подсвирква марша на Червената армия, „Партизанска" и други съветски песни, за да ободри другарите в килиите. А мъжът в униформата на чешки полицай, който ми донесе хартия и молив и сега пази в коридора, за да не ме хване някой нечакан гост? А оня, другият, инициаторът на тези записки, който ще отнесе и грижливо ще скрие тези листчета, та някога, когато дойде време, те отново да се появят на бял свят? За една такава връзка хартия двамата могат да заплатят с главата си. И те отиват на този риск, за да прехвърлят мост между окованите днес и свободните утре. Те се сражават. Смело и твърдо стоят те на своите постове и нагаждайки се с обстановката се сражават с онова оръжие, което е в ръцете им. Те са съвсем обикновени и незабележими хора, без всякакъв патос, така че ти и не ще забележиш, че те са вступили в бой не на живот, а на смърт, в който, сражавайки се на наша страна, те могат да победят или да паднат.

Десет, двадесет пъти ти, другарю, си видял, как войските на революцията маршируват на първомайските паради, и това беше великолепно. Но само в боя можеш да оцениш истинската сила на тази армия, нейната непобедимост. Смъртта е по-проста, отколкото си мислил, и при героизма няма лъчезарен ореол. А боят е още по жесток, отколкото си предполагал, и за да устоиш и победиш са нужни безмерни сили. Тези сили ти всекидневно виждаш в действие, обаче не винаги напълно съзнаваш тяхното значение. Теб всичко ти се струва така естествено.

Днес ти отново ги осъзна. На първомайския парад 1943 година.

Юлиус ФУЧИК

(Из „Репортаж писан с примка на шията")

„Слънцето ще свети, да ще свети и хората ще живеят под неговите лъчи", — с вяра написа с примка на шията безсмъртният Юлиус Фучик.
И слънцето сега грее над свободна Прага, и хората живеят под лъчите му, и пеят, и танцуват. . .

Бодра песен нек да екне: да живей, живей труда!

ПЪРВИ МАЙ В ЗАТВОРА

(Спомени)

Хубавите априлски дни оказаха ободряващо влияние и сред затворниците. Между дебелите зидове на затвора и полутъмните затворнически стаи е оживено, весело. Мисълта, че идва великият празник на труда — Първи май, предизвикваше всеобща радост. В затвора бяхме над 500 души. Имаше десетки политзатворници: от Горнооряховския окръжен комитет на Партията, Габровската, Килифарската и други конспирации.

Под ръководството на партийния актив започна упорита работа за подготовка и провеждане на 1 май. Сред криминални и други затворници агитаторите изнасяха беседи, споделяха с тях мисли по редица политически акции и за значението на Първи май. Други на ръка пишеха хвърчащи листове и първомайски вестник. Трети готвеха червеното знаме и пр.

Приближаването на великия празник се чувстваше навсякъде. По лицата на затворниците сияе радост и готовност да изразят своето недоволство срещу режима в затвора и солидарността си към всички работници и трудещи се, които ще честват Първи май.

Наред с подготовката, която извършваше партийната организация, и полицията започна своята подготовка. Предупреждаваха по всички килии, че всякакъв акт за празнуване на Първи май ще се последва от тежки репресии. Пускаха свои агенти, за да узнаят нещо около подготовката, обаче това не им се отдаде.

Оставаха само няколко дни пред 1 май. Въоръжената охрана на полицията се засили. За всяване респект, на няколко места сложиха картечници, насочени срещу двора на затвора. Пусна се и мълвата, че при опит за издигане на трибуна ще се стреля на месо.

Това не смути затворниците. Подготовката беше извършена много добре. Бяха готови стотици хвърчащи листове, червено знаме и арганизирани затворници.

Към 17 часа на 1 май 1935 година, когато ни пуснаха на разходка из двора, имаше подсилена въоръжена полицейска охрана. В миг всички излезли затворници се събраха около ръководството, издигна се трибуна и с пламенно слово Димитър Дюлгеров (Кискиня) говори за значението на Първи май. Другарят Димитър Стоичков развя над нас червеното първомайско знаме. Из двора хвърчаха листовки с първомайско съдържание.

Озверени полицаи викаха: „Ще стреляме!" Чуха се пушечни изстрели, но това не смути затворниците, те с присъщата на комуниста твърдост и смелост издигаха лозунги и пееха бойни песни.

Въоръжени до зъби полицаи нахлуха в двора и със зверски викове, с приклади разпръснаха затворниците. След това прибраха всички в килиите и започнаха да изваждат от стаите отделни другари, като Стоичков, Кискиня, Захари Георгиев, Кабакчиев, Рибаров и др. Започнаха най-жестоки инквизиции и оковаване във вериги.

В знак на солидарност се вдигна протест от всички затворници. Те викаха и биеха с нальми по вратите и настояваха за прекратяване на терора.

Така единни затворниците отпразнуваха 1 май през 1935 година в Търновския затвор.

Георги МИХАЙЛОВ

ПЪРВОМАЙСКО

Ще осъмне града в първомайска украса,
цял обкичен с цветя, знамена и плакати.
И ще пръска разискрено утрото ясно
първомайската свежест и радост в лицата ни.

Аз ще бъда в редиците първи на строя
на гърдите със лента червена „новатор".
А до мене ще крачи другарката моя
и от радост и гордост ще трепкат сърцата ни.

А когато отприщен премине парада
на творците на новото—новите хора,
още дълго ще пее крилатата младост,
огласила високо, високо, просторите!

Ив. АНЧЕВ

РАДОСТНО УТРО

След проливния дъжд утрото над миньорското селище бе свежо и прохладно, небето безоблачно. Лек ветрец полюшва едва разлистилите се клонки на дърветата. Нагоре по стръмния наклон бързат дървари. От време на време планината се оглася от мощен рев на пъплещ по криволичещия железен път влак.

Един час по-рано от друг път, тази сутрин към рудник „Лев" се отправиха работниците от смяната на младия инженер Петър Бонев. По-рано започнаха работа и миньорите от рудник „Мазалака". На обед те ще се съберат на тържествено предмайско събрание и затова трябва преди още другата смяна да е постъпила да напуснат работа. За събранието от няколко дни се готвят и миньорските деца. Сега те отново репетират програмата.

Но тази сутрин се случи и нещо друго. След тържествените песни радиото извести радостна новина—намален е работният ден в съботните и предпразничните дни. Скоро след съобщението работници от почиващата смяна готови отново да облекат работните дрехи да слязат дълбоко под земята, започнаха да се поздравяват, да споделят радостната вест. А когато сигналът бе даден и един по един от най-близкия рудник започнаха да излизат миньорите, някои избързаха да им кажат новината.

— В събота ще работим шест часа, — разправя на другаря си млад миньор.

— И заплатата няма да се намалява, — допълва друг.

— Сега спокойно ще мога да си ходя на село,—им отвръща той и върху почернялото му от въглищния прах лице проблесва радост.

С тридесет и трите миньори от този рудник излезе и майсторът копач Ив. Тодоров. Повече от 10—11 години той е минен работник. За него всеки ще ви каже—добър, прикалено скромен, честен и дисциплиниран работник е той.

Днес с помощника си Соколов майсторът копач Иван Тодоров има 2.2 м напредък. А това са 8,600 кг висококачествени коксуващи въглища. Неговата радост е голяма—приятната новина, високо заплатен труд — 150 лв. за деня, парична награда и преходното червено знаме на рудника дадени му на днешното събрание за изпълнение на трудовата норма над 150 на сто през тримесечието.

Награди за своя героичен труд получиха днес още много други работници.

* * *

Промени се животът на миньорите. Някога те живееха мизерно, в нехигиенични жилища. Трудът им бе ограбван. Не бяха създадени условия за техните семейства, за децата им. Днес е друго. И на „Лев", и на „Извор", и на „Грамадлива" израстниха малки селища с кокетни жилища. Много мини работници са довели семействата си. Тук учат и техните деца. Ползуват добре уреден стол с евтина и питателна храна. Към предприятието има здравен пункт с лекар, зъболекар и друг медицински персонал.

На тези грижи на Народната власт за тях, те високо се отплащат, като преизпълняват производствената си програма и дават на Родината качествени коксуващи въглища.

Ст. Александров

Радост и успехи в гората

Когато приближаваш до „Трашлийска река" в Еленския балкан, отдалеко ще забележиш върху живописната долина на кацали малки къщурки. Това са жилищата на горските работници. Спретнати, малко кокетни отвън, те са още по-красиви отвътре. Грижливо подредените нарове с дюшеци, чисти одеала и бели чаршафи, малка черна печка в ъгъла, която и сега през пролетта не престава да бумти вечер, придават уютна обстановката, правят я приятна за отмора.

В тази тиха, обрасла с треви и миризливи горски цветя, низина е създаден нещо като малък стан. Построена е фурна, която вади по един път на ден парещ хляб. Открит е малък магазин, посещаван вечер от много работници. Обзаведен е и стол. Колко много промени са извършени за късо време!

Да премерваш силите си всеки ден с десетки корави многолетни буки е мъчно нещо, достойно за подвиг, но можеха ли преди горските работници да се отдадат всецяло на своята работа, да пропъдят от главата си мисълта, че вечерта няма да има къде да се подслонят, с какво да се нахранят? Сега, разбира се, е друго. По-иначе се и работи. На помощ са 2 въжени линии, които на всеки 10 минути с пронизващо свистене съобщават за извозването на нови и нови кубически метри дървен материал и трупи. Нужно ли е да се отбелязва, че така по-весело се работи?

В близкото село Костел неотдавна бе открит и здравен пункт със стационар. Той в скоро време ще бъде обзаведен с необходимите пособия.

Топлите грижи, полагани за горските работници, са именно главният източник на радостта и въодушевлението, с което те посрещат Първи май.

Ст. Цонев

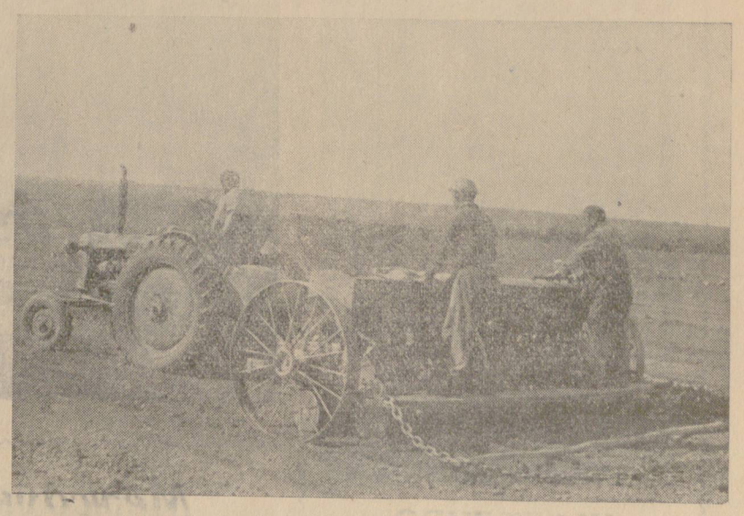

Засяването на ориза на сухо с редосеялки винаги дава по-високи добиви от сеитбата на ръка. В това напълно са убедени кооператорите в с. Поликраище, Горнооряховско, които и тази година извършват сеитбата по същия начин.

На снимката: Старши трактористът Тодор Тутраканов с трактор „Зетор" засява ориз.

Гордо ще стъпват на Първи май

Картинно е предаден ходът на съревнованието между полевъдните бригади в ТКЗС „Първи май" в с. Обединение — Търновско с поставеното пред канцеларията на стопанството табло.

Но това табло само може да ни подскаже за оня плам, който е обзел кооператорите в предпървомайските дни. Коя бригада ще бъде най-достойната да крачи гордо в първите редици на първомайската манифестация?. . .

Още със започването на пролетната кампания бригадите разгърнаха своите редици по ширналите се блокове и настъпваха като в жестока битка. Но първа бригада с бригадир Ангел Иванов Недков излезе в тази битка най-дружна, сплотена и готова да преодолее и най-големите трудности, за да изпълни задачите в срок. Така тя се откъсна и тръгна начело. Не се уплаши от студените мартенски ветрове, както се случи с останалите бригади, а само за три дни засади лука. Първа засади кръмното цвекло за семе, засея арпаджика, подхрани с оборски изкуствени торове два пъти и най-много есенници. Първа започна окопаването на захарното цвекло.

А още от кога бригадата се стяга за Първи май?

-Отдавна на бригадно събрание е уточнено кои кооператори и кооператорки ще облекат бели дрехи, кои—зелени, кои — червени, та по време на манифестацията да очертаят националния трицвет. Начело на колоната на бригадата ще бъде образувана петолъчка, в центъра на която ще върви млада кооператорка с бяла рокля и ще носи гълъб на мира. . .

* * *

Гордо ще крачат в първите редици и механизаторите към стопанството от бригадата на Иван Пенев, които засяха в срок пролетниците и преизпълниха плана си по всички показатели.

* * *

С чувство на изпълнен дълг ще манифестират своите високи успехи и редица кооператори и кооператорки от фермите: доячката Марийка Харизанова преизпълнила плана си за млеконадоя за четиримесечието с 1,142 литра, доячката Иванка Георгиева — с 461 литра, Стойчо Станчев, гледач на телета, които дават среден дневен прираст над 900 грама и много други още челници — „първомайци". . .

* * *

С радост и доволни ще се веселят на великия празник на труда всички селски труженици от ТКЗС „Първи май", защото се трудиха съвестно и от сърце и изпълниха с чест задачите в пролетната кампания.

Иван Вачев

ЗА ТЯХ ТРУДЪТ Е ВЪПРОС НА ЧЕСТ И ГЕРОЙСТВО

Застанал със зачервено желязо до големия въздушен чук, ковачът Димитър Елефтеров, носител на бронзовия орден на труда, внимателно направлява желязото. Под умелите движения на ръцете му излизат какви ли не фигури.

— Гледаш го такъв дребен, с нищо не отличаващ се младеж, а той е гордостта на нашия колектив. От внедрената негова рационализация през 1955 година вагонното депо направи над 15,000 лева икономии, — говори партийният секретар бай Сандю през шума на електромоторите и ударите на чука.

Миналата година депото си доставяше ресорните обици от другаде. Сега те се правят от стари материали тук в се правят от стари материали тук в ковашката работилница. От обещаните по призива на челните предприятия да се изработят до края на годината 2,500 ресорни обици, само през първото тримесечие са направени 800, а сега надминават 1,000. Всяка обица вече струва три пъти по-евтино.

Поглеждам съсредоточените, озарени от пламъка лица на останалите ковачи — Атанас Тотев, Атанас Кучанков. От късовете желязо, което те нагряват, майсторските им ръце ще направят части, които ще дадат живот на много вагони. А сега в предмайските дни, като че ли тук напрежението е най-високо. Колективът рядко пада по-долу от 120 на сто изпълнение на плана.

Но предмайските дни във Вагонноремонтното депо — гара Горна Оряховица се чувствуват не само в ковашката работилница.

С нови трудови успехи посрещат работниците Първи май. От началото на годината до 20 април 600 вагона са ремонтирани предсрочно, направени са икономии над 100,000 лева. Колективът стои начело в съревнованието между вагонно-ремонтните депа в страната.

Навън вали силен дъжд, вятърът бръска студените капки. Но може ли лошото време да спре работата? Има ли такива препятствия, които младежкият устрем да не може да преодолее? Кое друго, ако не да се запази честта на колектива, кара младите работници Здравко Москов, Пенчо Цонев, Тодор Цвятков, Стефан Петров и останалите да стоят с часове на дъжда, да ремонтират вагоните? Та нали всяка от трите младежки групи е дала обещание да ремонтира всекидневно по един вагон предсрочно? Затова редовно и трите групи изпълняват плана си 110—112%.

Хубаво, чисто е около работното място на групата на Здравко Москов. Личи си, че тук е пипала свойска младежка ръка. В работното шкафче — скоро измазано с боя, чисто, са подредени необходимите за работа инструменти. Тук всеки ключ, всяка пиличка си има определено място. Докато по-рано работниците са губели средно по 2 часа на ден, за да вземат инструменти и материали, сега всичко им е под ръка. Такива са работните места и на останалите младежки групи.

На първомайската манифестация много младежи ще бъдат на челното място в колоната, с чест ще представят името на своя колектив, за който трудът е въпрос на чест и геройство.

П. Кайшанов

ЕДИН ОБИКНОВЕН СЛУЧАЙ

Беден беше преди да влезе в ТКЗС селянинът Исмаил Салиев Курусалиев от с. Стражица, Горнооряховско. Мизерно живееше неговото многолюдно семейство. Той не смогваше да го изхрани със съвсем нищожното възнаграждение за робския си труд.

Всеки ден го пресрещаха отдалеч чорлавите му и полуголи деца и викаха плачейки:

— Татко! Хляб носиш ли, татко?

Исмаил безпомощно разперваше ръце и обещаваше:

— Утре ще ви донеса, соколчета мои. Утре татко ще ви даде и хляб, и сирене.

А когато някой добродушен селянин му даваше малко брашно, с жена си дълго се чудеха как да го замесят. Нямаха нито сито, нито нощви. И тогава слабата му жена пресяваше брашното със забрадката си и месеше хляба на каменния под. После го слагаше в опушеното огнище.

— Ех, няма ли да дойде край на туй тегло? — въздишаше Исмаил.

И ето, настъпи ден, който сложи край на теглото в този бедняшки дом.

С помощта на Народната власт Исмаил разруши старата си колиба и си построи нова къща. Щом го поканиха, той влезе в ТКЗС. Но някои от приятелите му цигани започнаха да странят от него. Това не го смути, а го амбицира да се стреми да бъде за пример в работата си в стопанството.

Исмаил е овчар в стопанството. Той обича работата си. През миналата година заедно с дъщеря си е направил 996 трудодни. Срещу тях получи 1,450 кг жито, 12,000 лв. и много други продукти.

Завинаги неговото многолюдно семейство се прости с мизерията и глада.

Овчарят купи за големия си син двуетажна къща.

Къщата, в която сега живее той, е електрифицирана. Имат и радио. Внучетата слушат музиката и весело подскачат щастливи. Малкият Байрям вечер разтваря книжка, взета от читалищната библиотека и зачита на глас. Пред него се разкриват светлите перспективи, които му осигурява Народната власт.

Димитър М. Димитров

С ВИСОКО РАЗВЯТО ЗНАМЕ НА ТРУДА

Първи май! Съкровен, близък до всяко работническо сърце празник. Ти ни окриляш в борбата за щастие и светъл живот. Ти ни караш да разцъфтява нашия труд, ум и енергия.

На днешния тържествен първомайски ден работниците от ф-ка „23 декември" в Габрово са горди, че достойно ще манифистират с високо развято знаме на труда. Родината им бе поставила задачи по плана, които те до 1 май изпълниха достойно.

Това е плод на творческия ентусиазъм и широкото социалистическо съревнование, на непрестанния стремеж да се учат и работят по-производително.

И ето вижте (снимките в ляво първата) пред къта посветен на Ковальовския метод, отличничката на МЛХП Елена Върбанова разяснява на Росица Тодорова своя начин на работа. Ученичката вече надминава по производство своята учителка. Тук опитът на първенците стига до всеки работник и става негов опит. Ето затова (на снимката долу) отличничката на МЛХП Ангелина Саздова обучава на най-производителна работа Цветана Вучкова.

В предмайските дни работниците се отнасят с още по-високо съзнание и внимание към качеството. Агитаторите постоянно разясняват и посочват с примери от работата пътищата за повишаване качеството на продукцията. Снимката горе в дясно е запечатала момент, когато партгрупоргът Стефана Йорданова вече е прочела част от доклада на др. Хрушчов пред XX-тия конгрес на КПСС, а агитаторът Добри Денков конкретизира задачите по качеството, показвайки бракувани шпули.

Хората на труда на първомайските демонстрации в миналото преди 9 септември 1944 г. издигаха глас за свободен, радостен труд и човешки права за творците на благата. Мнозина умряха за онова, което за нас днес е богато всекидневие. Сега работниците разполагат със светли, просторни жилища, радват се на висока почит и уважение, трудят се и се учат.

Ето снимките долу показват една малка част от работническия живот след работа.

На първата снимка от ляво на дясно — Зорка Мочева пресуквачка „най-добър в професията" и лаборантката Елена Михайлова настанени в Дома на ударниците, спокойно подготвят уроците си. И двете се учат във вечерно училище.

Други пък след работа намират различни занимания. Група челнички в производството (долу средната снимка) прекарват работното си време в шиене на чеиз.

Щастието в труда носи радост в живота. Флаеристката Василка Стефанова (третата снимка) чете весело писмо от приятеля си и бърза да го сподели с най-добрите си другарки.

Така живеят трудещите се в свободната ни Родина. Затова днес с високо развято знаме на труда дефилират в първомайските редици.

Снимки Вс. Пурея
Текст: Н. Нейков

„Когато сринем из основа тоз гнил и нечовешки ред, зора ще грейне сияйна нова и трайно щастие навред", — думи от „ИНТЕРНАЦИОНАЛА", които станаха у нас действителност.

ЩАСТЛИВО ДЕТСТВО

Когато мине човек край красивата бяла сграда в съседство до училището в Павликени неволно ще извие погледа си, а в ушите му ще зазвучат безгрижни детски гласове. Тук са детските ясли и целодневната детска градина, в която безгрижно и весело прекарват деня десетки деца на трудещи се.

Колко забавен е животът на най-малките! Мама я няма, тя е на работа, но палавците не чувстват отсъствието ѝ, нея достойно я заместват сестрата Симеонова и детегледачката Горанова. Наловени за ръчички детските гласчета извиват песничката „балончето се надува, балончето се свива“ и кръгчето ту се разширява, ту се свива. В приказки и песни денят неусетно минава, а вечерта на мама и татко се разказва всичко научено през деня.

В другото крило на постройката е детската градина. Директорката и ръководител на група Мария Маркова е сред по-големите момченца и момиченца. А децата припкат като малки агънца. Радостни са всички. Тяхното най-любимо място сега е обзаведеният неотдавна куклен кът. В малкото бюфетче има всички домакински принадлежности, на печката също. Около масичката малки столчета. Приготви ли се „обедът“ момиченцата не оставят куклите си да прегладняват, веднага ги „хранят“.

Весел, безгрижен е животът на децата от детските ясли и градина в Павликени.

На снимките: 1. Красимирка Божанова на готварската печка приготвя „обеда“; 2. Пепи Ламбева и Румянка Георгиева „хранят“ куклите си.

Издават се излетни билети

За улесняване на търновските трудещи се в почивните им дни гара Търново започва от 30 април да издава излетни билети с 50 на сто намаление. Билетите ще се издават за гарите и спирките от Дряново до Кръстец включително. Пътуването с излетните билети ще става със следните влакове: влак 417, който тръгва от гара Търново в 3.12 часа; влак 419, тръгващ в 6.09 часа; влак 407, тръгващ в 7.41 часа.

Билетите ще важат за връщане на същия ден на празника с влакове 422, 424 и 408.

Когато следват един след друг няколко празника, връщането с излетните билети може да става с горепоменатите влакове и в последния празничен ден.

Като изключение разрешава се само на 1 май т. г. излетни билети за горепосочените гари и спирки с всички влакове.

За влак 419 излетни билети ще се издават само до гара Плачковци.

Международен преглед

ДВА УРОКА

Багдадският пакт не е дело на арабските народи. Напротив, той е създаден против тяхната воля и против техните интереси. Една от задачите на този агресивен блок е да задуши националоосвободителното движение в Близкия и Средния Изток, да спре разпадането на колониалната система да осигури за западните монополисти по-нататъшното експлоатиране богатствата (и преди всичко петрола) на арабските страни.

Конференцията на страните от Багдадския пакт още веднаж подчерта враждебното отношение на този военен блок към арабските народи. Войнствените речи на някои от участниците на конференцията са насочени против твърдостта, с която арабите бранят своята скъпо извоювана независимост.

Въпреки опитите чрез празни приказки да се представи, че Багдадският пакт уж се е загрижил и за стопанското превъзмогване на арабските страни, не можа да бъде скрит фактът, че на тази конференция Багдадският пакт още повече се утвърди като агресивен блок и като жандарм на империализма и колониализма в Средния и Близкия Изток. В конференцията участвуваха и 23-ма „наблюдатели на САЩ“.

Надявайки се все още, че арабските народи може някак си да бъдат подмамени да служат, по един или друг начин, на техните интереси, американските империалисти не посмяха да влязат през парадния вход на ненавиждания от арабите Багдадски пакт. Те заеха позата на благодетели, които, след като са дълго молени, (разбира се не от арабските народи), „приемат“ да се включат в стопанския комитет на Багдадския пакт и „между другото“ да поддържат всенна група при главния секретариат на Багдадския пакт, както и да се включат в „комитета за борба срещу подмолната дейност“.

Нито основателите на Багдадския пакт, нито американците намират за необходимо да обяснят какво се крие под тази мъглява фраза — „подмолна дейност“. За арабските народи обаче не са необходими обяснения. Те добре разбират, че дейността на този комитет при Багдадския пакт е много важна за онези, които търсят най-различни форми, за да оправдават своята груба намеса във вътрешните работи на други страни. Известно е също така, че в това отношение няма по-големи специалисти от американските империалисти.

В същото време, когато в Техеран, с американска помощ, се затягаха обръчите на Багдадския пакт, бе публикувана Декларацията на Министерството на външните работи на Съветския съюз за положението в Близкия Изток.

В тази декларация се казва, че главната причина за изостряне на международната обстановка в Близкия и Средния Изток са продължаващите опити да се скалъпват и разширяват военните групировки, които служат на целите на колониализма и са насочени както против независимостта на народите в този район, така и против безопасността на миролюбивите страни. В декларацията се заявява, че съветското правителство счита за незаконни и недопустими опитите да се използува арабско-израелският конфликт за външна намеса или да се доведат чужди войски в Близкия Изток.

Съветското правителство напомня в своята декларация, че за да се укрепи мирът в района на Палестина, пътища могат да се търсят само чрез средствата и институтите на ООН.

Народите на Египет, Сирия и другите арабски страни посрещнаха с радост и облекчение декларацията на съветското правителство. Председателят на Сирийския парламент Башур подчертал, че съветската декларация служи като преграда срещу военната намеса на западните държави в работите на Близкия Изток. „Съветската декларация — пише вестник „Ан-нур“ — разпръсна изкуствено създадения от западните държави дух на война“.

Конференцията на Багдадския пакт в Техеран и съветската декларация за положението в Близкия Изток още веднаж нагледно показаха кой искрено желае и работи за мир между народите и кой създава напрежението в международните отношения.

Г. ГЕОРГИЕВ

ФИЗКУЛТУРА И СПОРТ

Радващи успехи на търновските школници лекоатлети

От 20 до 22 април в чест на Олимпийските игри и младежката дружба в София се проведоха II-те републикански състезания по лека атлетика за купата на в. „Народна младеж“. В тях участвуваха много млади талантливи спортисти в представителните отбори на ЦС на различните ДСО. В тези състезания участвува и представителният отбор на младежката спортна школа в гр. Търново, единствен град участник.

Нашите състезатели-школници се представиха достойно. Работничката от ф-ка „В. Мавриков“ Анка Шалваркова се класира първа на 80 м с препятствия, с време 15.1, а Стефка Шейнова на трето място. Любен Мартинков зае второ място на 110 м с препятствия, с време 18.1 секунди. Най-добро постижение даде Иван Стоянов, който се класира втори на висок скок за юноши с постижение 170 см. Той е пълен отличник в училище. Цветанка Ралевска се класира на второ място със 135 м на висок скок, което постижение е най-доброто в окръга за девойки. Симеон Цаневски се класира на второ място в троен скок с 12.66 м.

Голям успех завоюваха Търновци в щафетите. Щафетният отбор за мъже в състав Генов, Минчев, Семов и Цапаров постигна прекрасното постижение 45.7 сек, което е по-добро от окръжния рекорд (47.4). Отборът на девойките в състав Шалваркова, Шейнова, Станчева и Йовчева се класира на второ място с постижение 57.4. На второ място застанаха и юношите Трифонов, Димитров, Драганов и Мартинков в щафетата 4 по 400 м с време 3.47.7.

В крайното класиране девойките застанаха на IV-то място пред представителните отбори на „Локомотив“, „Торпедо“, „Червено знаме“ и др., а младежите на V-то място пред „Торпедо“, „Септември“, „Урожай“ и др.

В комплексното класиране младежите и девойките на Търново заеха IV-то място в Републиката.

Доброто участие на нашите юноши и девойки е резултат на упоритата и продължителна подготовка и съзнателното им отношение към работата.

Иван Костурков
директор МСШ гр. Търново

ФИЗКУЛТУРЕН КЪТ

Младежите и девойките от Севлиево отдавна желаят да имат хубави физкултурни площадки, където да проявят своите сили и дарования.

Сега тази тяхна мечта става действителност. Изпълнявайки порученията на своите избиратели, ГНС реши боровата горичка край града, до големия железен мост над р. Росица, да бъде превърната във физкултурен кът и място за отмора. Тук ще бъдат направени множество спортни площадки като: игрища за баскетбол и волейбол, пътечка АТО, трап за скачане и други. Водите на р. Росица, които ромолят тихо край горичката дават възможност за развитие на гребния и плувния спорт.

Работата вече започна. Построени са баскетболното и волейболното игрища. На тях, в чест на Първи май, се провеждат турнири, организирани от ОКФС. Тук от сутрин до вечер има тренировки.

Този физкултурен кът скоро ще стане още по-привлекателен. Подготвя се и неговото озеленяване. В страни, край пътя и реката ще бъдат направени алеи, а между тях — цветни градинки. Обилна електрическа светлина ще залива двете игрища. Насреща в полумрака на дълж и шир ще шарят бели лодки.

Илия Манев

Вестникът помага

За цените на рейсовите билети“, под такова заглавие изнесохме в бр. 15 на в-ка критична бележка за неправилното определяне цените на билетите на рейсовите коли, обслужващи гр. Търново. По повод на това от ГНС — Търново ни пишат, че изпълкомът се е занимал с този въпрос и е намалил цените на рейсовите абонаментни карти от 5 на 2 лева, което означава, че ползуващите се с карти ще пътуват с по 20 стотинки, каквито са и цените до другите спирки в града.

Републиканските първенци по бокс

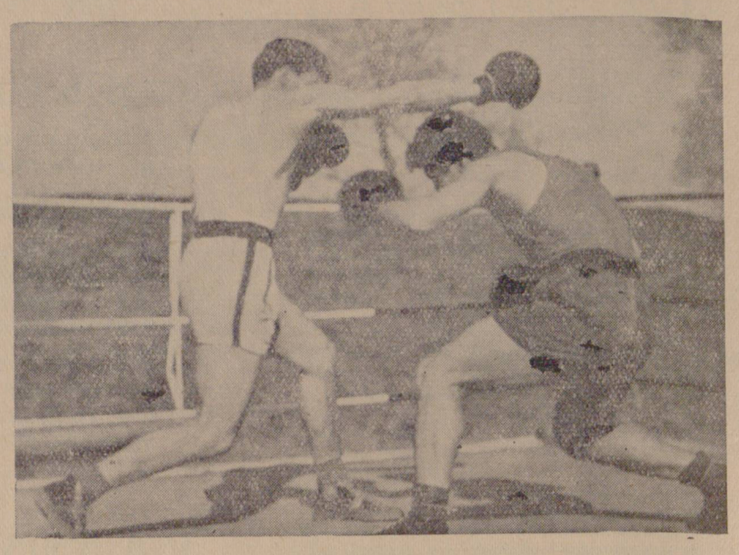

Срещата между Хр. Замфиров (Бургас) и А. Мицев (София)

След петдневна упорита и спортсменска борба, завърши републиканското лично отборно първенство по бокс за мъже. Пет дни гражданството на Търново наблюдава наситените с динамика, мъжество и смелост срещи между майсторите на кожените ръкавици. В първенството се срещнаха състезателите от категория „муха“, „перо“, „лека“, „средна“ и „тежка“.

В категория „муха“ изпъстрената с драматичност среща между Борис Стоилов и Стоян Петков донесе победа на рутинираният Борис Стоилов от София. Той завоюва званието „шампион за 1956 г“.

В категория „перо“ с добра техническа и физическа подготовка Васил Борисов от Русе развенча седемгодишния шампион на Републиката майстора на спорта Гого Малезанов и заслужено зае първото място

В категория „лека“ Александър Мицев — София се наложи убедително над равностойните си противници.

В категория „средна“ борбата протече много драматично и мъжествено волево. Майсторът на спорта Борис Георгиев — Софийски окръг за седми път извоюва високото звание „шампион на НРБ“. През петдневната и оспорвана борба майсторът на спорта Борис Георгиев очарова с прекрасната си игра, спортсменско държане и чувство на колегиалност. Майсторът на спорта Борис Георгиев служи за пример между българските спортисти като образец на честност, скромност и упоритост в своята подготовка и в личния си живот.

В категория „тежка“ първо място зае майсторът на спорта Петър Станков — София. За същия липсваха сериозни противници и първото му място бе определено още със започването на първенството.

Богдан Терзиев

Гл. редактор: Хр. Ст. Консулов

ОКРЪЖНИЯТ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ
ТЪРНОВО

ЧЕСТИТИ

на своите членове и трудещите се от окръга празника на труда и международната работническа солидарност

ПЪРВИ МАЙ

и им ПОЖЕЛАВА да сплотят още повече редиците си в Отечествения фронт, под ръководството на Партията. Желаем им успехи в борбата за мир, за изпълнение решенията на априлския пленум на ЦК на БКП, за изпълнение и преизпълнение на стопанските планове, за да стане животът в Родината и по-богат и по-честит.

1—1

ГПК „НАРКООП“ — ТЪРНОВО

ПО СЛУЧАЙ

ПЪРВИ МАЙ

БОЙНИЯ ПРАЗНИК НА ТРУДА

поздравява всички свои членове, кооператори и служители и им пожелава още по-големи успехи в изпълнението на плановете по търговията.

1—1

Държавно минно и коксодобивно предприятие „Л Е В“
в с. Плачковци, Дряновско

Управлението, партийният комитет, профкомитетът и ДСНМ

ИЗКАЗВАМЕ СЪРДЕЧНА БЛАГОДАРНОСТ

на всички работници, инженери, техници и служители от рудниците и коксовите пещи за изпълнението на плана за първото тримесечие на т. г. — 109·1 на сто за въглищата, 101 на сто за кокса и за постигнатото увеличаване на производителността на труда и снижение на себестойността на продукцията в отговор на призива на групата челни предприятия, от което е реализирана икономия 342,000 лева.

Призоваваме целия трудов колектив на упорита борба за изпълнението на годишния производствен план и по случай

ПЪРВИ МАЙ — БОЙНИЯ ПРАЗНИК НА ТРУДА

ДРУЖЕСКИ ГО ПОЗДРАВЯВАМЕ

На всички производственици и служители желаем крепко здраве, сили и бодрост за нови трудови победи, за предсрочно изпълнение на плана за второто тримесечие и подобряване качеството на продукцията.

1—1

ДЪРЖАВНО ИНДУСТРИАЛНО ПРЕДПРИЯТИЕ „ПЪРВИ МАЙ“—Плачковци

Управлението, партийният комитет, профкомитетът и ДСНМ при предприятието, изказват сърдечна благодарност на всички работници, инженерно-техническия персонал и служителите, за успешното изпълнение на производствения план за първото тримесечие и за м. април т. г. Поздравявайки ги по случай бойния празник на труда

ПЪРВИ МАЙ

ги призовава на борба за нови още по-големи трудови победи за изпълнение и преизпълнение на плана по всички показатели.

1—1

СП „ХЛЕБНА ПРОМИШЛЕНОСТ“ — ТЪРНОВО

Административното ръководство, партийното бюро, профкомитетът и комитетът на ДСНМ поздравяваме работниците и служителите при предприятието, по случай празника на международната работническа солидарност

ПЪРВИ МАЙ

като им желаем весело прекарване на празника, сили и бодрост за нови трудови победи, за изпълнение и преизпълнение на дадените обещания по призива на групата челни предприятия.

1—1

Записки на десантника (34)

от Иван ЗОЛОТАР

Николай задрънка струните на китарата, но тъй като не умееше да свири, направи вид, че е загубил равновесие и прекрати свирнята. А когато се изравнихме с хитлеристите, Николай със „заплитащ се“ език ги запита по немски може ли руският човек да се разхожда, да пие водка? Ония нещо му отговориха и, като ни пропуснаха, се отстраниха.

О, как ни се искаше да въздъхнем с облекчение! Но ние преодоляхме това изкушение и вървяхме с бавна походка, клатушкайки се, и даже спирайки се, сякаш, влизахме в някакъв пиянски спор. Завивайки зад ъгъла, ние успяхме да забележим, че гестаповците безгрижно продължаваха да се разхождат на същото място.

— Фу-у струва ми се, че се отскубнахме, — каза, изтривайки потното си чело, Николай.

И ние бързо закрачихме към Димка, а скоро влязохме и в двора на Дейник. Високият изпечен от слънцето стопанин, ни посрещна топло, а, когато узна, че ще се отправяме към отряда, почна да ни моли да го вземем със себе си. Ние му казахме, че разузнавачите ще го вземат друг път и той се успокои.

Започнахме да чакаме пристигането на останалите. Измина час, друг, в двора вече е тъмно, а тях все още ги няма. Какво значеше това? Дали гестаповците, без да видят някаква вечеринка, са разгадали нашия замисъл, нападнали са къщата и са хванали нашите другари?

Премина още половин час, — о, колко понякога са дълги тридесет минути! — и нашите другари се явиха. Но в какъв вид! Борис и Артур бяха във весело настроение, а Федотов — съвършено пиян. Оказа се, че преди бягството те изпили рома, при което Федотов така задрямал, че се наложило да го доведат в съзнание със студена вода.

— Проклета водка! — смутено се оправдаваше той. — Изпих малко, а как ме хвана! Простете ми, пийнах за храброст, а се получи глупост. . .

— А къде са стопаните? — запитах аз Борис. — Ще дойдат ли тука?

— Не. Стопанката каза, че те с дъщерята ще се скрият у съседите, а сам Климкович имал намерение да се позове на това, че го нямало в къщи и той не знае какво е ставало в негово отсъствие. Немците ще му повярват и аз мисля, че ще се измъкне,—изрази увереността си Борис.

Но. . . той сгреши. Впоследствие узнахме, че Климкович, жена му и дъщеря му били арестувани. На разпита Елена Викторовна и Люда в един глас заявили, че в отсъствието на стопанина при тях наминали някакви добре облечени хора, препоръчали се като представители на кметството, описали имуществото, после отворили и изпили двете бутилки ром и заминали, обещавайки да се върнат през нощта. Но хитростта не помогнала. Измъчена от изтезанията, Елена Викторовна умряла в затвора, а Люда била изпратена в Германия на каторга и само стопанинът на къщата някак си се откачил от затвора и останал жив.

От града се измъкнахме без особен труд. Чак когато вървяхме през торфеното блато, над нас изведнаж се пръснаха няколко осветителни ракети, които ни накараха да се притиснем към земята. От страни затрака картечница и над торфеното блата профучаха трасиращи куршуми. Ние се впуснахме да бягаме към храсталака и скоро бяхме в гората.

Чак тук аз напълно съзнах от какъв капан ни се е удало да се изскубнем. Кой го беше подготвил за нас? Кой издаде на гестапо нашето присъствие в града? И защо изведнаж не ни хванаха? Защо ни дадоха да избягаме? Странно е и това, че с нас не искаха да избягат и стопаните. Та ако те са честни патриоти, нали ги заплашва сигурна гибел! Колкото повече размишлявах над това, толкова по-малко разбирах нещо.

— Ти сигурен ли си в Климкови? — обърнах се към Борис.

— Вие за тях не мислете, — разбрах Качан. — Това са хора проверени.

„Ако е тъй, — помислих си аз, — тогава капана ни е устроил някой друг? Но кой? Дударенко? Алехнович? Болдирев? Но защо все пак не ни прибраха? Дали предателят не се намира сред нас? С всичко това трябва добре да се занимаем.

ПО ОБРАТНИЯ ПЪТ

Мътносребристите облаци постепенно тъмнееха, и скоро заваля топъл ситен дъжд. В гората стана така тъмно, че ни се наложи да вървим един след друг, през цялото време пипайки с ръка вървящи пред себе си. Вървяхме не по пътеката, а право през храсталаците. Водеше ни Борис. С голямо майсторство той се ориентираше в тази непроглядна тъма. И вървеше бързо, уверено. Само един път, когато се замотахме в един непроходим пущинак, той ни спря, отиде на една страна, после на друга, върна се и каза:

— Трябва да вземем по-вдясно. На нея страна скоро трябва да има път.

И действително, след десет-петнадесет минути излязохме на горски път. Неволно си спомних, как Рудак и другите говореха, че Борис има способност да вижда нощем. Аз се съмнявах в това, но сега сам бях готов да повярвам, че това е истина.

Така, крачейки ту по пътечките, ту по черни горски пътища, на някои места заляти с вода, ту промъквайки се направо през горските храсталаци, ние вървяхме цяла нощ. Към утринта главата натежа, сякаш се наля с слово, ушите зашумяха, устата пресъхна, краката се подгъваха, боляха колената и прасците. Но докато ние не минахме гранизона, намиращ се недалече от нашия път в село Бродия, да се спираме на почивка беше рискувано.

Показа се слънцето. Гората се обви от рядка мъгла. Натъкнахме се на малка речичка, напихме се с чиста вода, умихме се и приседнахме да си починем за няколко минути. Изведнаж в ляво от нас, някъде съвсем близко, изгърмяха три изстрела от винтовка. Николай, седящ редом с мен, бавно обърна глава надясно, наляво, сякаш оглеждаше, къде е врагът, после все така бавно взе в готовност висящия през рамото му автомат. Поведението, на Борис беше друго: звукът па изстрелите сякаш го прониза с електрически ток, той живо скочи на крака с насочен по посока на изстрелите автомат, готов без всякакво бавене да се хвърли върху невидимия още враг. Артур с нищо не издаваше вътрешното си състояние.

Занизаха се пред очите ми, като в калейдоскоп, подробностите на нашето излизане от града. „Федотов!“ — като мълния премина в главата ми, и аз бързо се обърнах назад. Той стоеше зад мен и с цялото си тяло беше устремен към мен. Сивите му очи бяха разширени, главата хлътнала в раменете, ръцете стискаха автомата. Неизвестно защо си спомних за вражеския агент Плетнев — Дзюбенко, убил Василев и посегнал на живота на комисаря.

В това време отново прогърмя трикратен изстрел вече пред нас. Федотов рязко се обърна и, забиякайки ме, отиде при Борис. Олекна ми на сърцето.

Внимателно, стараейки се щото нито една пръчица да не изпука под краката, започнахме да се оттегляме вдясно. Когато отминахме вече на два-три километра, до ушите ни достигна автоматна стрелба.

(*Следва*)

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА: Вестник „Борба“—Търново ул. „Васил Левски“ № 11 ТЕЛЕФОНИ: Гл. редактор—24-58 зам. гл. редактор и секретар—25-26; отдели—31-41 и 25-27; кореспондентски отдел—24-59 и домакинство и канцелария 32-5
ПЕЧАТ: Държ. печатно предприятие „Димитър Найденов“ — Търново, ул. „Васил Левски“ № 13; тел. 24-89.